

Lojzetu

Tih večer je objel naravo,
ko sem zadnjič vid'la te.
V krsti spal si sredi cvetja,
mrzle b'le so Ti roke.

Zrla sem v obraz tvoj blede,
vid'la na ustih sem smehljaj.
Hrepenече sem čakala,
kdaj zapel boš kot nekdanj.

A molčijo tvoja usta,
ker za vedno si zaspal.
Tvoje kri je pila zemlja,
zanjo si življenje dal.

Ne odpre se več gomila,
tebe k nam ne bo nazaj.
Sladko spavaj, Lojze dragi,
konec je trpljenja zdaj.

Mati piše pismo belo:
»Sin si živ, ne pišeš nič...?«
Pismo v hribe na Gorenjskem
v kljunčku nese droben ptič.

Tam pod Blegašem v samoti
ni ljudi ne belih hiš.
Tam ob gozdu zelenečem
grob stoji, na grobu križ.

Tam se droben ptič ustavi,
belo pisemce odda.
Veter zašumi po drevju,
listje tiho šepeta:

»Reci moji dragi mami,
da mi zdaj je tu lepo.
Naj ponosna bo na sina,
padel je za svobodo.«

Martina Demšar-Boža

Naš tabor

Partizanski tabor je v gozdovih,
v goščavi tam v bregovih;
tu napravimo ležišča,
pred sovražnikom pa skrivališča.

Če pada dež, postavimo šotore
iz lubja, kril, kakor kdo že more;
samo da streha je nad nami,
mah in listje pa pod nami.

....

Z mahom kameni zeleni
za kuh'njo skupaj so zloženi,
na kamenju pa loncev več stoji,
iz njih pa para se kadi.

Kuhar dobro se obrača,
dobro nam deli jedačo,
če boljše njemu se prinese,
kosilo boljše se obnese.

....

Po smrekah skačejo tu sove,
po grmu čuješ pesmi nove,
mnogo slišiš srna glas,
nam pa hitro mine čas.

....

Saj vemo, danes, da je tisti čas,
ko sovražnik muči nas,
saj pridejo kmalu dnevi,
ko bomo srečni in veseli.

Tine Hafner-Žane

Tebi, Halef!

Zakaj si dal življenje,
pokojni Halef ti?
Imel na svetu si trpljenje,
kakor ga imamo mi.

Šel si ti od doma
zdrav in še vesel;
kamor vsak Slovenec roma,
si tudi ti odšel.